

A. RELIKVISTÉ

Život na Asterionu provází víra a bohové stejně samozřejmě jako boj a magie. Vyvěrají z dávných potřeb lidí, hledajících útěchu ve světě, kde osud semele slabé a bezvýznamné, aniž by po nich zanechal byt' jediný řádek v dobových kronikách. O hrdinech se píše ságy a uchovává je paměť dlouhověkových bytostí, prostí lidé se musí vyrovnat se svou bezvýznamností. Každý to dělá jinak a různě úspěšně. Skupina, která nás bude zajímat, se označuje slovem relikvisté a cílem jejich života se stávají ostatky mrtvých – relikvie.

Zákony a řád Asterionu jsou uzpůsobeny tak, že moc a síla člověka po jeho smrti nezaniká. Nesmrtelná duše se odpoutává od hmotné schránky a všechny důležité aspekty svého já si bere s sebou. Pozemské tělo však v sobě určitou dobu uchovává ozvěnu svého nositele a byt' je nyní jen prázdnou schránkou, stále v ní držíme moc. Těla malých a bezvýznamných nemají co ukrývat, ale pozemské schránky hrdinů jsou hotovou pokladnicí, jež se mohou směle přirovnat k nejmocnějším magickým předmětům. Časem však i jejich těla zetlí a rozpadnou se v prach. Různými technikami lze životnost těl a z nich získaných relikvií prodloužit a nejlepší v tomto ohledu jsou nekromanté. Kromě jejich velmi sofistikovaných a vědeckých postupů se lze setkat s různými alchymistickými přístupy a také s rituály či náboženskými obřady.

V několika výjimečných případech se také stává, že relikvii z těla zemřelého hrdiny uvolní samy síly řídící přirozený chod Asterionu. Dalo by se říci, že se jedná o samotný zásah Stvořitele do běhu bytí, jakýsi dar otce svému synovskému světu v okamžiku, kdy ho je nejvíce potřeba. Je dokonce možné, že se jedná jen o další zákon v soukolí Řádu světa, jenž se projevuje zřídka, ale o to významnější jsou jeho důsledky.

Jaká je tedy moc relikvií? Velmi často se jedná o různé obranné síly chránící například proti nemocem, jedům, uhranutí, nočním můrám, nepříteli počasí, ale i živlům a jejich extrémním projevům a v neposlední řadě také proti magii. Působnost jedné relikvie obvykle nebývá příliš široká a jen velmi zřídka (stejně tak, jak se velmi málo vyskytují relikvie opravdových hrdinů) poskytují ochrany komplexní. Takto mocné relikvie obvykle nevlastní jeden člověk, ale leží ukryty v katakombách a hrobkách chrámů či hradů, schopny rozestřít svou moc na celou budovu a případně i její okolí. Jiné relikvie mají povzbuzující funkci a činí svého nositele po fyzické stránce zdatnějším nebo od něj odvrací nepřízně osudu a nechávají na něj svítit šťastnou hvězdu. Žádná ze známých relikvií neovlivňuje přímo intelekt, i když některé z nich působí na psychiku relikvisty a zesilují či naopak zeslabují některé z jeho základních psychických vlastností. Často bývá tato vlastnost relikvie nechtěným průvodním jevem jiné, mocnější síly, protože taková zvýšená agresivita či silná paranoia přivádí svého nositele spíše do problémů, než by mu byla prospěšná. Jiné než ochranné a povzbuzující účinky nebyly u relikvií zjištěny.

Jakkoliv se relikvie mohou zdát zvláštním a zajímavým aspektem Asterionu, pro relikvisty toto platí v mnohem větší míře. Relikvisté jsou lidé, kteří uchovávají ostatky významných předků, hrdinů a bytostí, aby na ně přešla jejich sláva, síla a schopnosti. Snaží se mít při sobě co největší počet nejrůznějších kusů a kousků těl udržovaných různými technikami tak, aby se nerozpadly v prach. Tyto relikvie tvoří osu jejich života, jsou prostředkem pro dosažení veškerých cílů a pro mnohé samotným smyslem života. Mezi relikvisty najdeme jak úlisné obchodníky, kteří se snaží ještě zaživa získat právo na rozprodej částí těl mocných a slavných lidí, tak narcisty, toužící po vlastním sebezdokonalení a „vylepšení“ za jakoukoliv cenu, stejně jako pokorné poutníky, pro něž jsou relikvie prostředkem k uctívání vyšších božských sil a také způsobem, jak nahlédnout do řádu světa. Celá skupina je tedy velmi různorodá a také nekompaktní, jedná se daleko více o sociální jev než nějakou organizaci či hnutí.

Přes veškerý náboženský fanatismus, hloubku pravé víry nebo vypočítavost nelze opomenout fakt, že každý relikvista je nucen nosit na svém těle části mrtvých lidí. Každý jen trochu soudný člověk v tom musí vidět zvrácenost, jistý druh zvrhlosti, jež se tyto lidé rozhodli přijmout, aby mohli sledovat své cíle. A často musí zajít ještě o notný kus dál, když jsou konfrontováni z dosud neprozkoumaným a nevyužitým mrtvým tělem. Procedura zjištění toho, která část těla je vhodná pro to stát se relikvií je svou podstatou ne nepodobná nekromantickým praktikám. Mnozí relikvisté proto překračují tenkou hranici, jež odděluje svět lidí od světa Umrličího království, a svým konáním se hlásí k těmto

vynavačům karikované smrti jako pokračování života. Z tohoto důvodu se mezi relikvisty oddělila větev poustevníků a mnichů, odmítajících cokoliv jen vzdáleně připomínajícího praktiky nekromantů, kteří nashromážděné relikvie schovávají ve svých jeskyních, chrámech či kaplích a nenosí je u sebe, pouze o ně pečují. Aby však nepřišli o síly získané skrze relikvie, téměř neopouštějí okolí svého sídla. Relikvie se tak stávají jejich okovy, jež spoutaly jejich život.

Většina relikvistů je dobře identifikovatelná podle svého vzhledu. Dlouhá léta strávená ve společnosti ostatků mrtvých jim vykresluje na tvářích stíny, jež se neztrácejí ani ve slunečných dnech, jejich kůže má popelavý nádech a vlasy (i vousy) získávají odstín zašlého stříbra. Mnozí z nich mají pavoučí, vyzáblou až vychrtlou postavu, přesto se jich (díky relikviím) drží zdraví a síla. Jen někteří se svou proměnu snaží zakrýt, pokud jim škodí při společenských stycích či v obchodě, ale často si relikvisté své odlišnosti nejsou vědomi a nestarají se o ni.

Dalším zajímavým jevem známým u relikvistů je až chorobná touha po vlastnictví relikvií. Žádný počet není dostatečný, žádná relikvie není dost vzácná, aby neriskovali majetek či život pro získání dalších. Dokonce i vypočítavci, kteří za relikviemi vidí jen zisk, brzy podléhají jejich zhoubné moci a starých kusů se zbavují jen proto, aby mohli nakoupit nové a pokud možno cennější. Dost často se jim pak stává, že relikvie jsou jediným artiklem, s nímž obchodují, a pečlivě si vybírají zákazníky, kterým je prodají. Často už nerozhoduje cena, za niž prodávají, ale pocit, že se relikvie ocitne v těch správných rukou. Najdou se sice relikvisté, kteří se dokáží ubránit vlastnické touze, je jich však menšina.

Samotné relikvie nosí relikvisté nejčastěji pečlivě uzavřeny a uloženy ve schránkách různých tvarů a kvalit. Najdeme mezi nimi obyčejné kovové schránky, dřevěné krabičky, plátěné míšky a váčky, ale i zvláštnosti jako je klíčka vytvořená čistě s magických blesků nebo opalizující kapalina pečlivě přilnutá k povrchu relikvie, kterou od ní nelze žádným běžným způsobem oddělit. Také mnoho šperků (a to i ty, jež lze vidět na banketech a bálech bohaté šlechty či úspěšných obchodníků) má v sobě zasazenu relikvii. V některých oblastech Asterionu (danérská knížectví, keledorské obchodnické gildy či v Sarindaru) je dokonce vlastnictví relikvie považováno za důkaz společenského postavení majitele. Proto bývají vystaveny na těch nejviditelnějších místech sídla, na očích všem hostům.

Společnost se staví k relikvistům různě. Většina církví na ně hledí shovívavě nebo si přímo ve svých řadách ustanovuje posty a místa zasvěcené přímo hledání a shromažďování relikvií. Morální hlediska však kněžím a mnichům zapovídají získávat relikvie kohokoliv, vždy se musí jednat o bytosti příznivě nakloněné jejich víře a nezřídka také momentální oficiální politice církevních představitelů. Často se tedy stává, že relikvistické kláštery usilují o jistou míru nezávislosti na církevní hierarchii, která by jim umožnila mít alespoň trochu volné ruce ve svém poslání.

Magické školy se k celému fenoménu staví převážně přehlíživě a odměřeně. Skrze relikvie lze získat schopnosti, které si díky magii nedokáže opatřit ani zkušený mág, což trochu dráždí egoismus čarodějů. Přesto se i v jejich řadách najdou osvícené duše podrobující relikvie systematickému výzkumu a hledající jejich využití při práci s magií.

Celkem přirozeně používají ostatky mrtvých primitivní a přírodní národy. Domorodí šamani, lesní elfové i skřítci znají jak moc předků, tak síly přírody. Je u nich běžné nosit při sobě prstní kůstku, pramen vlasů či jinou část svého předka jako talisman, strážící jejich kroky na cestě světem. Mezi relikvií a nositelem pak vzniká velmi silná vazba, jež snáze otevírá brány k poznání tajných schopností ostatků mrtvých.

Ve městech a mezi prostým lidem Čtyř království se víra v moc relikvií a jejich uctívání udržuje jen na určitých místech, kde jsou k tomu sociální podmínky a kde se po léta udržují náboženské tradice. Ve velkých městech lze nalézt minimálně jeden obchod s relikviemi a často svůj krámk otevírají relikvisté i na velkých tržištích.

Skřeti državy jsou na tom podobně jako domorodí obyvatelé. Víra otroků v cokoliv, co jim může pomoci v nelehkém žití, je velká a hluboce zakořeněná. Kult předků a moci relikvií je zde velmi rozšířen a někdy dochází k nepokojům, když zemře někdo významný (na zdejší poměry) a skřetí vojáci odmítnou vydat jeho tělo příbuzným. Kharovy kněží a alchymisté věnují relikviím také část svého času, jedná se však o oblast, která Démona příliš nezajímá.

Nejnámější relikvisty je třeba hledat na hranicích civilizace, na pomezí říše lidí, kam až postoupilo osidlování Tary. Důvody jsou dva – v neprobádaných územích se dají najít relikvie starých hrdinů a

právě tady je největší šance, že zde naleznou svou smrt hrdinové současní. Proto je možné v Divoké pláni, Lesu padajících stínů nebo při údolí Durenu narazit na Divouse Jana, jenž v potrhaném plášti ověšen kostěnými řetězy řve do větru, Izmu Krvinskou, divukrásnou a prý přes sto let starou divu, či Kruwala, trpasličího kněze, jehož fialové roucho zakrývá úděsnou podívanou na relikvie zcela vrostlé do jeho těla. Těch zvláštních lidí je zde mnohem víc, ale málokdo na setkání s nimi rád vzpomíná. Raději se snaží vytěsnit tento zážitek ze své hlavy, aby měl alespoň jakousi šanci na dobré sny.

Nejznámější relikvie se naopak na hranicích najít nedají. Jsou buď pohřbeny neznámo kde a vypráví se o nich jen v bájích nebo je střeží moc bohů a kněží v chrámech na Lendoru a ve velkých městech tarských. V jižních državách Khara se tak má nacházet Taranisovo srdce, přetrvávající věky skryto před zraky skřetů, či třeba Arteronova krev, tvořící malou studánku ztracenou kdesi u tajemného sídla Arvedanů Thurgu. V Rangaroke, v chrámu bohyně Sirril, je ukryta lebka Narian (jediná část, která z ní zbyla, když ji při Velkém zemětřesení spálil blesk) a v mnoha chrámech Čtyřech království se těší velké úctě kosterní pozůstatky Thaliona Osvoboditele.